

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
1.Mf.31.020/2022/8.

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a személyesen eljár **Felperes1** (cím2) **felperesnek**, a alperesi képviselő (cím10) által képviselt **alperes1** (cím1) **alperessel** szemben elmaradt munkabér és kártérítési viszontkereset iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 9.M.70.434/2021/19. számú ítélete ellen, a felperes 22. sorszámu fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részében helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 100.000 (százezer) forint + Áfa másodfokú perköltséget.

A felmerült fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás

[1] A felperes 1999. március 1. napjától állt munkaviszonyban az alperesnél bérszámfejtő munkakörben. Az útiköltség elszámolással kapcsolatos adminisztratív teendőket a felperes végezte úgy, hogy az érintett dolgozóktól összegyűjtötte az elszámoláshoz szükséges menetjegyeket, majd készített egy „Volánbuszjegy elszámolás” nevű dokumentumot, ahol személyenként rögzített egy összeget, majd ezen összegeket összesítette. Az így elkészített dokumentumhoz csatolta az adott időszakra vonatkozóan átvett összes jegyet. A felperes a munkavállalókkal nem íratta alá a menetjegyek átvételét, továbbá azt

sem, hogy az ellenértéket részükre átadta. Az összesítésen szereplő aláírások neve nem azon munkavállalóktól származott, akik megjelölésre kerültek. A pénztár az összesítő dokumentum alapján a felperes részére az ott feltüntetett összegeket kifizette, amely összeg átvételét a felperes aláírásával igazolta. A felperes azon munkavállalóknak, akik ténylegesen adtak le menetjegyet, annak ellenértékét borítékban átadta.

[2] A felperes az elszámolás módjával kapcsolatban az alperestől nem kapott utasítást. Az általa ténylegesen átvett menetjegyek és azok összegei alapján készítette el az elszámolást, melyen olyan munkavállaló is szerepelt, aki ténylegesen nem adott le menetjegyet. A felperes 2018. január 11. és 2018. július 19. közötti időszakban 498.733 forint összeget tüntetett fel az általa készített elszámoláson, melyhez nem kapcsolódott menetjegy.

[3] A munkáltatói jogkör gyakorlója és a főkönyvelő 2018. szeptember 3-án szembesítette a felperest az általa megvalósított szabálytalanságokkal, aki elismerte a szabálytalan pénzfelvétel tényét, majd távozott a munkahelyéről. Ezt követően az alperes 2018. szeptember 4. napján azonnali hatállyal megszüntette a felperes munkaviszonyát.

[4] Az alperes a felperes részére az augusztus havi és munkaviszony megszüntetésekor készített elszámolásban szereplő munkabért nem fizette meg.

A felperes keresete, az alperes viszontkeresete

[5] A felperes a keresetében kérte az alperes kötelezését 256.790 forint elmaradt munkabér, kamat és perköltség megfizetésére. Hivatkozott arra, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg a munkaviszonyt, bár azzal kapcsolatban nem terjesztett elő kereseti kérelmet. Előadta, hogy jogosult a munkabérre, mert azt a munkáltató az irányadó jogszabályi rendelkezések ellenére nem fizette ki.

[6] Az alperes a viszontkeresetében kérte a felperes kötelezését 485.687 forint kamat és perköltség megfizetésére.

[7] Előadta, hogy belső vizsgálat feltárta, hogy a felperes 2010. és 2018. közötti időszakban ténylegesen mindösszesen 4.609.077 forintot vett fel útiköltség elszámolás jogcímén jogosulatlanul az alperestől, valótlan tartalmú bizonylatok felhasználásával. A felperessel szemben azonban kizárólag a 2018. januártól júliusig terjedő időszakban jogosulatlanul felvett 485.687 forint összeget kívánta a perben érvényesíteni.

[8] Az alperes hivatkozott arra, hogy az elszámolásokon olyan személyek is feltüntetésre kerültek, akik egyáltalán nem utaztak abban a hónapban, illetve volt olyan, aki már régen nem lakott ott, de még mindig fel volt tüntetve úgy, hogy ő utazási ellenértéket kapott. Azon összegek amelyek elszámolásra feltüntetésre kerültek, nem voltak valósak, ellenértékét pedig a felperesnek odaadták, azonban ezek mögött ténylegesen menetjegy nem volt. Az alperes állította, hogy a felperes a pénz átvételét nem íratta alá senkivel, borítékot vettek át a munkavállalók, készpénzben fizette ki a felperes a Volánbuszjegy ellenértékét.

[9] A felperes vitatta a viszontkeresetet, mind jogalapjában, mind összecszerűségében. Előadta, hogy a munkavállalóknak alá kellett írni, miszerint leadták a jegyeket, melyet a felperes összesített, majd a könyvelés ez alapján végezte a számfejtést. Állította, hogy az elszámolás mindenben a szabályoknak megfelelő volt. Hivatkozott arra, hogy a felperes az alperes által előterjesztett összecszerűséget bizonyítékkal nem tudta alátámasztani.

Az elsőfokú bíróság határozata

[10] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg felperesnek 256.793 forintot elmaradt munkabér jogcímen, ezen összeg után kamatot. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 485.867 forint kártérítést, ezen összeg után kamatot, valamint 250.000 forint perköltséget.

Elmaradt munkabér

[11] Az elsőfokú bíróság a felperes kereseti kérelme szerint kötelezte az alperest elmaradt munkabér megfizetésére, figyelemmel arra, hogy a munkabérből levonásnak jogszabály vagy végrehajtható határozat alapján van helye. Ilyen körülményre azonban az alperes a perben nem hivatkozott, ezért a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (Mt.) 42.§ alapján köteles a munkabér kifizetésére.

Kártérítés

[12] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes viszontkeresete megalapozott volt.

[13] A bíróság tényként állapította meg, hogy a felperes maga sem vitatta, hogy az alperes által becsatolt pénztárbizonylatokon szereplő összegeket felvette a 2018. január és

július közötti időszakban. A bizonyítási eljárás során megállapításra került, hogy a felperes az elszámolás alapján képező bizonylatokat a munkavállalókkal nem íratta alá.

[14] A felperes által készített „Volánbuszjegy elszámolás” nevű dokumentummal, és összegek átvételével összefüggésben a bíróság, a meghallgatott tanú7, tanú5, tanú6, tanú4 tanúk vallomása alapján megállapította, hogy a tanúk a felperes által készített dokumentumot nem írták alá. Ugyanakkor a tanúk neve mellett feltüntetett jegyek összecszerűsége sem felelt meg a valóságnak a tanúk által előadottak szerint.

[15] Az elsőfokú bíróság hivatkozott az Mt. 52. § (1) bekezdés c) pontjára, miszerint a felperesnek a munkáját az általában elvárható szakértelemben és gondossággal, a munkájára vonatkozó szabályok, előírások utasítások és szokások szerint kell végeznie. Figyelemmel arra, hogy a felperes elmulasztotta a munkavállalókkal aláíratni, hogy a jegyeket tőlük átvette, illetve az ellenértéket átadta, valamint az általa készített elszámoláson a munkavállalók mellett nem az ő aláírásuk szerepel, és a munkavállalók nem vagy nem olyan összegben adtak át menetjegyet, amely az összesítésen szerepel, a felperes munkaviszonyból származó kötelezettségét megszegte.

[16] A kártérítés összecszerűségével kapcsolatban az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes érdekében állt azon általa előadott tény bizonyítása, hogy a munkavállalók részére az általa átvett összegeket megfizette, figyelemmel arra, hogy a felperes az átvételt nem vitatottan nem adminisztrálta. A felperes bizonyítási indítványt e körben nem terjesztett elő.

[17] A bíróság a tanúvallomások és a felmutatott elszámolások alapján azt állapította meg, hogy a felperes nem tudott a pénztárból felvett 498.733 forinttal elszámolni, melynek következtében az alperes vagyonában értékcsökkenés állt be. A bíróság hangsúlyozta, hogy a felperes azzal, hogy az általa készített összesítő dokumentumon úgy tüntette fel, mintha a munkavállalóktól átvett jegyeket a munkavállalók aláírásukkal igazolták volna, a munkáltatót tudatosan megtévesztette és kihasználta, hogy az alperes az ellenőrzési kötelezettségét elmulasztotta.

[18] A bíróság a felperes által csatolt orvosi dokumentumokkal kapcsolatos hivatkozásával rámutatott arra, hogy a Pp. 110. § (2) bekezdése alapján a bíróságnak lehetővé kell tennie, hogy a felek minden az eljárás során előterjesztett kérelmet, a bírósághoz benyújtott okiratot, bizonyítékot megismerhessenek, azokra nyilatkozhassanak. A tisztességes eljárás és a fegyveregyenlőség egyik biztosítója, hogy a felek a rendelkezési jogok gyakorlása és a peranyag szolgáltatási kötelezettségének teljesítése körében megismerhessék a per teljes anyagát.

Fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[19] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak részbeni megváltoztatását kérte, akként, hogy az alperes viszontkeresetét és a perköltség megfizetésére vonatkozó rendelkezését a másodfokú bíróság utasítsa el.

[20] A felperes előadta, hogy az elsőfokú bíróság a viszontkereset tekintetében egyoldalúan rögzített tényállásból helytelen jogkövetkeztetést vont le, azt kizárólag az alperesi logika mentén, egyoldalúan értelmezte.

[21] A bíróság ítélete kizárólag az alperes munkavállalóinak vallomásán alapul, életszerűtlen, hogy ezen tanúk három évre visszamenőleg emlékeznek, hogy milyen összegeket vettek át. Kérte az alperes által meghallgatni kért tanúk vallomásainak kizárását a bizonyítékok köréből. Felhívta a bíróság figyelmét arra, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta az alperes jogi képviselőjének azon nyilatkozatát, mikor a tárgyaláson elismerte, hogy a tanúként nem tudnak elfogulatlan személyeket meghallgatni. tanú2val kapcsolatban hivatkozott arra, hogy ő több mint 25 éve az alperesnek dolgozik, teljes mértékben az alperestől függ az egzisztenciája.

[22] A felperes előadta, hogy a pénztáros kötelessége a kifizetés alapját képező bizonylatokat (buszjegyeket) összegezni. Ha nincsenek átadva a jegyek, a pénztár nem fizeti ki az ellenértéküket. Teljesen életszerűtlen, és az alperesi társaság gazdasági érdekeivel, illetve a számviteli renddel ellentétes az alperes azon előadása, hogy hónapokon keresztül nem ellenőrizték a bizonylatokat a pénztári kifizetés során.

[23] Sérelmezte, hogy a bíróság az ítéletében hivatkozott a munkaköri leírására, holott annak csatolása nem történt meg. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság osztotta azon hivatkozását, mely szerint a volánbuszjegyek pénztár általi tételes átvételét nem igazolta az alperes, ennek ellenére téves következtetéssel megállapította, hogy a „Volánbuszjegy elszámolás” és a hozzátűzött jegyek nem valós adatokat tartalmaznak.

[24] Előadta, hogy nem volt feladata a volánbuszjegyek átvétele a pénztárban, mert nem volt pénztáros. Az alperes törvényes képviselője pedig az első tárgyaláson elmondta, hogy a pénztáros nem ellenőrizte, hogy milyen mennyiségű jegyek vannak az elszámolás mögött.

[25] A fentiekben túl hivatkozott arra, hogy a „Volánbuszjegy elszámolás” nevű papírok nem minősülnek könyvviteli elszámolást alátámasztó (számviteli) bizonylatoknak, így a kifizetés alapjául nem szolgálhatnak. A kifizetés alapját a volánbuszjegyek összege képezi, azok nyugtának minősülnek, ami nem számviteli bizonylat.

[26] A fentiekén túl a felperes adatvédelmi kifogást terjesztett elő, figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (2) bekezdésében rögzített emberi méltósághoz fűződő jogát azzal, hogy egészségügyi dokumentációját kifejezett tiltakozása ellenére az alperes részére hozzáférhetővé tette.

[27] Ezentúl előadta, hogy panaszt jelentett be az elfogultsági kérelmét elutasító 14.Mpk.75.254/2021. számú végzése ellen. Előadta, hogy az elfogultsági kifogást elutasító végzést a volt ügyvédjének küldte meg a bíróság, akinek a meghatalmazása már két éve megszűnt. Álláspontja szerint az eljáró bíróság iránymutatást adott az alperesnek arra, hogy részbeni alperesi pernyertesség megállapításához milyen bizonyítékra van szüksége.

[28] Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében tévesen hivatkozott a személyes adatok kezelése kapcsán az általa megjelölt jogszabályi rendelkezésre. A felperes előadta, hogy az egészségügyi és a hozzájuk kapcsolódó személyes adatok kezeléséről, védelméről szóló 1997. évi XLVII. törvény 4.§ (2) bekezdése foglalkozik az egészségügyi adatok kezelésével. Előadta, hogy amennyiben a bíróság megfelelő időben tájékoztatta volna arról, hogy az egészségügyi adatait rögzítő dokumentációt az alperes számára hozzáférhetővé teszi, úgy nem csatolta volna be ezen iratokat.

[29] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és az abból levont következtetései, jogi álláspontja is megalapozott.

[30] Az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette, hogy a felperes az alperes pénztárából a bizonylatokon szereplő összegeket felvette 2018. január és július közötti időszakban. A felperes azonban az elszámolást úgy készítette, hogy a munkavállalókkal nem íratott alá semmilyen bizonylatot. Az elsőfokú bíróság azt is helyesen állapította meg, hogy a felperes által időszakos jelleggel készített elszámolások és a hozzátűzött menetjegyek bizonyítottnak, nem valós adatokat tartalmaztak. A munkavállalók neve melletti aláírás nem a munkavállalóktól származott, az elszámolásokon olyan munkavállaló is feltüntetésre kerül, aki menetjegyet nem adott le sem a felperes, sem más részére.

[31] Az alperes előadta, hogy a perben meghallgatott tanúk egyike sem állította, hogy a felperes részére az elszámoláson feltüntetett mennyiségű és összegű jegyet adta volna át. A pénztár pedig a felperes által készített dokumentum alapján fizette ki a részére a bizonylaton szereplő összeget és nem pedig a menetjegyek alapján.

[32] Az alperes álláspontja szerint a fellebbezési hivatkozás megalapozatlan annak vonatkozásában, hogy az elsőfokú bíróság által meghallgatott tanúk elfogultak voltak. A perben tanúként meghallgatott munkavállalókat a munkáltató nem kényszerítette semmilyen hamis tanúvallomás tételére, nem fenyegette meg őket azzal, hogy kirúgja és utcára küldi őket.

[33] Az alperes megítélése szerint a felperes azon hivatkozása is teljességgel alaptalan, hogy az elsőfokú bíróság a felperes méltósághoz való jogát megsértette volna. Ahogy arra az elsőfokú bíróság is helyesen utalt az adatkezelés időbeli hatálya az adatkezelés céljának megvalósulásáig, de legkésőbb az eljárás tárgyát képező ügy iratainak selejtezéséig vagy levéltárba adásáig tart.

A másodfokú bíróság döntése és jogi indoka

[34] A felperes fellebbezése megalapozatlan.

[35] A másodfokú bíróság a fellebbezés elbírálása során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen tárta fel, döntését a peradatok okszerű mérlegelésével, helytálló következtetéssel, helyes jogszabályok alkalmazásával hozta meg és a szükséges tartalommal és terjedelemben indokolta. Döntésével, annak indokaival egyetértett, ezért azt a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[36] A másodfokú bíróság a fellebbezés kapcsán az alábbiakra mutat rá:

[37] A Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (Mt.) 179. § (1) bekezdése alapján a munkavállaló a munkaviszonyból származó kötelezettségének megszegésével okozott kárt köteles megtéríteni, ha nem úgy járt el, ahogy az adott helyzetben általában elvárható.

A (2) bekezdésben foglalt feltételek fennállását, a kárt, valamint az okozati összefüggést a munkáltatónak kell bizonyítania.

A (4) bekezdés szerint nem kell megtéríteni azt a kárt, amelynek bekövetkezése a károkozás idején nem volt előrelátható, vagy amelyet a munkáltató vétkes magatartása okozott, vagy amely abból származott, hogy a munkáltató kárenyhítési kötelezettségének nem tett eleget.

[38] Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá arra, hogy a perben az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a felperes a munkaviszonyból származó kötelezettségének megszegésével kárt okozott, a felperes jogellenes magatartásával összefüggésben keletkezett kára, valamint a kárösszeszerűségét is.

[39] A felperes a fellebbezésében elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a munkáltatóval alárendelt viszonyban lévő tanúk vallomását fogadta el a bíróság, mely már megalapozta az elfogultságukat.

[40] A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte tanú7, tanú5, tanú6, tanú4 tanúk vallomását, akik egyértelműen úgy nyilatkoztak, hogy az útiköltség elszámolását tartalmazó dokumentumot nem írták alá. A tanúk a nevük mellett feltüntetett aláírásokat nem ismerték fel, egybehangzóan állították, hogy ilyen dokumentumot nem írtak alá, tőlük aláírás nem származott. Az elsőfokú bíróság a meghallgatásuk előtt kiiktatta a tanúkat, illetve figyelmeztette őket a hamis tanúzás törvényes következményeire. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a tanúk meghallgatása során nem merült fel olyan tény, vagy körülmény, amely az elfogultságot alátámasztotta volna. E körben a másodfokú bíróság rámutat arra, hogy a bírósági gyakorlat egyértelmű abban, hogy a munkaügyi perben egymagában nem zárja ki a tanú nyilatkozatának figyelembevételét az, hogy az illető munkaviszonyban állt. Éppen a közvetlen munkatárs az, aki a munkavégzésről, a munkáltatónál szerzett tapasztalatokról, a munkáltatói intézkedésről, a felperesi magatartásról, valamint a tényekről vallomást tud tenni (Kúria M.12502.).

[41] Megalapozatlan a felperes arra történő hivatkozása is, hogy a pénztáros kötelezettsége a kifizetés alapját képező bizonylatokat, buszjegyeket összegezni, így amennyiben ő nem tesz eleget a kötelezettségének, abban az esetben a munkavállaló mentesül.

[42] A másodfokú bíróság rámutat arra, hogy más munkavállaló hanyag, illetve a munkaköri feladatai nem megfelelő ellátása nem mentesíti a felperest. E körben az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette, hogy a felperes megfelelő képesítéssel rendelkező, sokéves munkatapasztalattal rendelkező bérszámfejtő szakember, akinek kifejezett munkaköri feladata volt az útiköltség elszámolással kapcsolatos adminisztratív teendők jogszabályi előírásoknak megfelelő ellátása.

[43] A lefolytatott bizonyítási eljárás során egyértelműen megállapítható volt, hogy a felperes elmulasztotta a munkavállalókkal aláíratni, hogy a jegyeket tőlük átvette, illetve az ellenértéket átadta, valamint az elszámolások sem voltak megfelelőek.

[44] Megalapozatlan a felperes azon hivatkozása is, miszerint a „Volánbusz jegy elszámolás” nevű papírok nem minősülnek könyviteli elszámolást tartalmazó alátámasztó bizonylatnak, így a kifizetés alapjául nem szolgálhatnak. A másodfokú bíróság az 1.Mf.31.020/2022/6. számú végzésével felhívta a felperest, hogy a bíróság észlelt olyan eljárási szabálysértést, amely megalapozhatja az ítélet hatályon kívül helyezését. Tájékoztatva

a felperest, hogy kérheti a bizonyítás kiegészítését, illetve az okiratok csatolását. A felperes azonban a felhívásnak nem tett eleget.

[45] A Pp.370.§ (1) bekezdése kimondja, hogy a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – a (2)-(4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a 371.§ (1) bekezdés a) d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak.

[46] A Pp. 370. § (3) bekezdése szerint, ha a másodfokú bíróság a fellebbezésben nem hivatkozott eljárási szabálysértést észlel, azt – a következményekre vonatkozó figyelmeztetés mellett – a felek tudomására hozza és a fellebbező fél kérelmére veszi figyelembe.

[47] E körben utal a bíróság a BDT.2021.4421. számú döntésre, mely szerint a bíróság az egész peres eljárás alatt az érvényesíteni kívánt joghoz, ezen felül a másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban a fellebbezési kérelem korlátaihoz is kötve van. Ezért a másodfokú bíróság – ide nem értve a jogállítást a másodfokú eljárásban megengedett megváltoztatását – az elsőfokú ítéletet nem bírálhatja felül a keresettel érvényesített jogtól eltérő, a fellebbezésben megjelölt jogalapon.

[48] Figyelemmel arra, hogy a felperes nem kérte a bizonyítási eljárás kiegészítését, illetve az ítélet hatályon kívül helyezését, ezért a másodfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy nem vitatta a tárgyaláson felmutatott iratok alapján, hogy 2018. január 5. napjától 2018. július 31. napjáig 498.733 forint összeg került kifizetésre, amelyhez nem tartozott menetjegy. Az elsőfokú bíróság a felmutatott elszámolást a hozzátűzött menetjegyekkel vizsgálta és tanú2 tanú nyilatkozott e körben.

[49] A másodfokú bíróság álláspontja szerint a felperes érdekében állt azon tény bizonyítása, hogy a munkavállalók részére az általa átvett összegeket megfizette, illetve az átvételt nem vitatottan nem adminisztrálta, de e körben bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, így az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a felperes nem tudott az általa pénztárból felvett 498.733 forinttal elszámolni.

[50] Téves a felperesnek azon hivatkozása, miszerint nincs jelentősége annak, hogy a „Volánbusz jegy elszámolás”-okat ki, mikor írta alá. Éppen ellenkezőleg, a perben meghallgatott tanúk úgy nyilatkoztak, hogy nem írták alá az elszámolásokat, tehát a felperes nem tudta bizonyítani azt, hogy valós elszámolások alapján kerültek az utazási jegyek kifizetésre. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperes bizonylat nélkül vette át az elszámolás alapjául szolgáló jegyeket, a „Volánbusz jegy elszámolás” nevű összesítésen valótlán adatokat tüntetett fel.

[51] A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával, miszerint a munkavállaló szándékos, megtévesztő magatartásával, valótlan tartalmú okirat felhasználásával okozott kár esetén, nem vizsgálható az, hogy a munkáltató esetlegesen elmulasztotta az ellenőrzést. E körben is helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes tudatosan használta ki a munkáltatói mulasztásokat.

[52] A másodfokú bíróság megállapította, hogy megalapozatlan a felperesnek az egészségügyi adatai kezelésével kapcsolatos jogsértéssel tett előadása.

[53] Az elsőfokú bíróság a 2021. október 19. napján jogerőre emelkedett 9.M. 70.434/2021/3. számú végzésével elrendelte az orvosi iratok zártan történő kezelését, és tájékoztatta a felperest, hogy azokat a bíróság nem küldte meg az alperes részére, így a dokumentumokat a munkáltató nem ismerhette meg.

[54] Az információs önrendelkezési jogról és az információk szabadságáról szóló 2011. évi CXII. törvény 5. § (1) bekezdése szerint személyes adat akkor kezelhető, ha ahhoz az érintett hozzájárul, vagy azt törvény, vagy – törvény felhatalmazása alapján az abban meghatározott körben – helyi önkormányzat rendelete közérdeken alapuló célból elrendeli.

[55] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből levezethető, hogy a Pp. megadja az adatkezelési felhatalmazást a bíróságok számára a perben felmerülő személyes adatok kezeléséhez.

[56] Az EJEE 6. cikke rögzíti a tisztességes eljáráshoz való jogot és annak összetevőit, de az Európai Unió Alapjogi Chartájának 40-50. cikke és a Polgári és politikai jogok nemzetközi egyezség okmányának 14. cikke szintén foglalkozik az alapvető jogokkal.

[57] A tisztességes eljárás és fegyveregyenlőség egyik biztosítója, hogy a felek rendelkezési jogok gyakorlása és a peranyag szolgáltatási kötelezettségük teljesítése körében megismerhessék a per teljes anyagát, amely minden adatra kiterjed.

[58] Az adatvédelmi kifogással kapcsolatban a másodfokú bíróság rámutat arra, hogy a bíróságnak nincs hatásköre annak vonatkozásában, hogy megállapítsa, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a felperes emberi méltósághoz való jogát azzal, hogy az egészségügyi dokumentációban kifejezett tiltakozása ellenére az adatokat az alperes részére hozzáférhetővé tette.

[59] A Pp. 508. § (1) bekezdése tartalmazza, hogy a fejezet alkalmazásában mit kell tekinteni munkaügyi pernek, melybe nem tartozik bele a felperes által előadott adatvédelmi kifogás.

[60] A másodfokú bíróság az elfogultsági kérelmet elutasító végzéssel kapcsolatos felperesi panaszt is megalapozatlannak tekintette. A felperes elfogultsági kifogását másik tanács, a 14. Mpk. 75.25/ 2021/3. számú végzésével bírálta el, ezért a kézbesítés vonatkozásában tett kifogás a jelen fellebbezés kapcsán nem bírálható el. A másodfokú bíróság rámutat egyébként arra, hogy az elsőfokú bíróság anyagi pervezetése, miszerint „szükséges a 2018. július 11. és 19. napján az a plusz elszámolólapok csatolása, amelyet a bíróság részére eredetben felmutatott, a tanú és az alperes a különbözetre hivatkozik” nem minősül a bíróság részéről felmerült elfogultságnak. A bíróság éppen a Pp. 237. §-ban foglalt kötelezettségének tett eleget, amikor anyagi pervezetést adott a felek részére.

Záró rész

[61] A másodfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2.§ (1) bekezdés a) pontja alapján kötelezte a fellebbezési eljárásban pervesztes felperest másodfokú perköltség megfizetésére.

[62] A fellebbezési illetéket az állam viseli, figyelemmel arra, hogy a felperes munkavállalói költségkedvezményre jogosult.

[63] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[64] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 365.§ (2) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2022. április 21.

dr. Vajas Sándor s.k.
a tanács elnöke

dr. Kovács Edit s.k.
előadó bíró

dr. Kulicity Mária s.k.
bíró